

"aviñó"

REDACCION
P. TORT
C. Manresa, 26
AVIÑÓ

ORGANO MENSUAL DE LA LOCALIDAD

AÑO II

AGOSTO - SEPTIEMBRE DE 1957

NUM. 7

La nova Capella
dedicada a la Mare
de Déu de Núria,
a Vilapudua de Baix.

La seva benedicció
tindrà lloc el dia 8 de
Setembre i la efectua-
rà el Senyor Bisbe de
la Diòcesis, Excm. i
Rdm. Dr. Masnou
i Boixeda.

PALACIO
DE LAS
NOVEDADES

*Industrias
y Almacenes*

JORBA S.A.
Manresa

Los más importantes de Manresa y su Comarca

COMO en vísperas de fiestas estamos, a ellas vamos a dedicar este pòrtico y más tratándose de ¡la Fiesta Mayor!... La misma no necesita definición. El nombre lo dice todo. Hablar de ella es volver a lo dicho y las repeticiones son absurdas; sin embargo la evolución es un proceso evidente y nuestros tiempos la acusan de una forma que no deja lugar a dudas. Así, no es lo mismo la celebración de las fiestas en épocas anteriores como son las que ahora celebramos.

Se ha dicho que, las fiestas, se habían creado para descansar. Creemos que, actualmente, no deja de ser un tópico. No. Están para todo lo contrario; para consarse, consarse mucho, para que luego se pueda buscar el descanso en el trabajo de cada día.

La organización de los actos exige esfuerzo; preparar delicados manjares es un sacrificio para las amas de casa; bailar es un ejercicio; trasnochar es agotador...

No obstante, como de ilusión también se vive, con un poco de imaginación uno se figura que disfruta, que lo pasa muy bien, que vive unos días solemnes, que respiramos un aire distinto, más delicado, más distinguido; que asistimos a opíparos banquetes y que luego entramos en un ostentoso palacio de grandes y finos cortinajes donde sonríe el placer de un cielo que quisiéramos eterno.

Pobres Santos Patronos, qué poco pensamos en ellos, aunque nos colmen de beneficios.

AMABLEMENT invitat a col·laborar en l'extraordinari que «AVIÑO» publica amb motiu de la Festa Major, amb gust escric aquestes ratlles per tal de remarcar de com hem de celebrar les nostres festes.

La festa cristiana, la festa litúrgica, es una de les bel·leses més admirables de la nostra Religió. Tots els fets de la seva llarga i gloriosa història, tots els records més interessants de la Religió, tots els dogmes de nostra fe, totes les màximes de la moral els ha gravat amb tota perfecció la mà de l'Església amb les seves festes de l'any litúrgic, convertint els dotze mesos en una galeria en la qual hi podem meditar profundament tots els dogmes de nostra fe.

La nostra Festa Major, que celebrem aquest tercer diumenge de setembre, ha de tenir per nosaltres aquest caire religiós, aquest regust de tradició cristiana que amb tant d'amor guardaren els nostres passats. Celebrem la Festa Major recordant i honorant els Sants Màrtirs, Patrons de la nostra Parròquia, tenint en compte que ells són els nostres advocats davant de Déu; ells són els qui presenten al Tron de l'Altíssim les nostres ofertes i les nostres pregaries. Ells, com a Titulars d'aquesta Parròquia, presenten al Pare Celestial les nostres demandes, quan implorem del Cel alguna gràcia i ells, finalment, presenten les nostres ofertes sempre que donem gràcies per alguna gràcia obtinguda.

Així és com tenim d'homenatjar els nostres Sants Patrons; és així com hem de celebrar la nostra Festa Major, no desplaçant-la a segon terme ni menys falsificant-la, ni destruint el concepte essencial de festa cristiana, i per damunt de tot, la nostra Festa Major, conservi sempre el caràcter sobrenatural i religiós.

Rond. Manuel Salvanés, Parròco.

Llorenç Altarriba i Roca

De la Colonia d'estiu

El senyor Llorenç era, en els seus temps, un home a l'entorn del qual no podia haver-hi cares tristes; de temperament alegre i jovial, a qualsevol lloc que hi regnès la gresca i l'esplai de bona llei, podeu comptar que allí l'haurieu trobat. Li plaïa l'esbaltament i per divertir-se i fer divertir als altres, no li donava tampoc, quant el cas es presentava, una pesseta; però això sí: res de malversar; l'endemà a maldar com sempre i de cara al treball com els bons.

Aquestes preguntes les hi faig en el local dit «Cafè de Dalç», el diumenge dia 25 d'agost, després d'Ofici.

—Quants anys fa que ve a passar l'estiu a Avinyó?

—Desde l'edat de trenta tres, una vegada vàreig haver lograt establir-me pel meu compte; mentre anava per llogat no em va ésser mai possible. Ara fa ja uns anys, desde que els meus fills porten el pes de l'establiment a Barcelona, que les meves estades ací són de llarga durada.

—Als demés de la seva família els hi agrada el poble?

—Molt també. Tingui amb compte que amb tot i que la meua senyora és de Calafell, que com sap tothom és un concorregut lloc d'estiueig, prefereix pujar aquí. A més, els nens, de petits, sempre se'ns hi havien posat bons.)

—Es fill d'Avinyó?

—Sí.

—Records d'infància?

—Molts. La casa que tenim i que ja he renovat totalment havia estat comprada pel meu pare que morí, jove encara, de verola negra. Als dotze anys feia espardenyes a «Cal Cintet», on hi treballava també «El Vallès», aquell home, llavors encara nen, tot rialles i alegria. Allí nasqué la gran amistad que sempre ens hàviem tingut Encara que tots dos cantàvem els de San Prim, puix si l'un passava gana a l'altre es feia

córrer la fam, ens feiem bons tips de riure; una cosa o altra al menys.

—Quina edat tenia en anar a Barcelona?

—Vint anys.

—Ofici?

—Forner.

—Podria referir-me algú de festiu dels molts que vostè ha viscut?

—Sempre que es presentava l'ocasió de fer una mica de broma i tabola, molt més encara si s'acabava amb una mica de «res-sopó» amb mí ja podien comptar-hi per un; doncs bé, tens aquí que una vegada, en aquest mateix cafè una colla menjàvem una olla de «farinetes» —inc d'afegir que aquestes «farinetes» eren condimentades amb «estets», butifarra, tallots de llonganissa i de més etcéteres—, amb el mateix fer ho anàvem mullant amb xampany. Aquella mateixa hora els del Centre Parroquial feien una vetllada teatral en la sala d'ací al costat. El senyor vicari, en havent fet, a l'ésser al nostre indret, quant ja se'n anava, va dir-nos:

—Bona nit i que aprofiti.

—Gràcies, gràcies, mossèn. Si és servit?

—Caram! Què és això? —va dir en veure el que hi havia dins l'olla.

—Farinetes —vàreig respondre jo.

Llavors, ell veient-nos a tots ja fets i riallers, es donà compte que era una bromada i seguint-nos la beta digué:

—Doncs ja que m'han convidat, si no fós molèstia, els ajudaria; els que som de pagès ens agraden les farinetes.

—Crec —diu el senyor Altarriba—, que és va pensar que es tractava d'una aposta o així. Llavors jo agafó la llosa, faig acció de donar-li i adreçant-me vers ell afegixo: «Apa, mossèn, som-hi i remeni bé que a sota hi ha bó». No cal dir quant sorpres restà el bon senyor en veure que, amagat per les farinetes hi havia aquell bé de Déu de tall. Encara que aquest fet és de molts anys endarrera sempre més he tingut present aquell capellonet trempat i eixerit com un

Nuestra entrevista con...

Dr. D. Juan Fernández Tafalla

Cordial, amable, sencillo, trasluciendo su persona bondad y simpatía. De palabra fácil y amena, tajante en el concepto a veces, agradablemente explicativa otras, hilvanando el entretejido de los vocablos con fino gracejo gráficamente anecdótico. Al mismo tiempo marcado con el sello inconfundible que caracteriza a los profesionales de la medicina: serenidad en las deliberaciones, seguridad de juicios y apreciaciones, confianza en fin en sí mismo, tan paradójicamente necesarios en el ejercicio de una profesión en la que un elevado tanto por ciento del éxito descansa sobre factores supositivos.

—¿Dónde cursó los estudios propios de su carrera?

Responde el doctor F. Tafalla:

—Los de licenciado en la Facultad de

Medicina de la Universidad de Granada; luego los completé en Madrid, hasta alcanzar el doctorado.

—¿Es usted acaso oriundo de Granada?

—No; soy de Guadix, ciudad muy parecida en todos los aspectos a Vich.

—¿Posición económica de su familia?

—Rica e incluso aristocrática; mi abuelo materno, que era catalán, fué el barón de Tafalla.

—¿Rama de la Medicina que usted prefiriere?

—Puericultura, en la que soy especialista según atestigua este diploma de estudios aprobados en Madrid en 1944 —me dice al mismo tiempo que con un leve movimiento de cabeza me señala un cuadro que está colgado en la pared.

—¿Primera localidad que presó servicios en Cataluña?

pèssol que va sapiguèr-nos seguir tant bé la broma.

—Podria donar-nos noms dels que sempre que és propossaven mil'ores, actes d'esbargiment o projectes per eixamplar l'esperit hi eren per un tot, que gaudien en que tothom visqués content i satisfet?

—D'entre els components de la colònia d'estiu no puc menys que recordar els senyors Lluís Vila i Lluís Gramunt, ja difunts, distingits compatriotes a qui plàcia en gran manera el goig i l'alegria popular, sentint com a seves les coses del poble. Dels altres els coneguts i estimats Joan «Nanjó», de cognom Perarnau, qui junt amb «El Vallès», de cognom Posa, tantes bones estones ens havien proporcionat. Per cert recordo que aquest últim en certa ocasió em digué: «Noi, aquest Nanjó no se'n cansa mai de cantar, però jo sí; i, saps què faig quant ja no puc més? Doncs bado [a l'oca i faig els moviments com aquell que canta però el deixo fer tot sol; amb el so del de la música no és nota pas».

Es refereix a les ocasions en que el «terceto» «Els Tranqui's» que ells havien for-

mat anava a tocar pels pobles dels voltants.

Aquests que he anomenat i jo, junament amb d'altres feiem una penya sempre alegres i units per la mutua estimació i apreció. El bon tarannà d'aquells temps, desgraciadament, s'ha deixat perdre. Quant la mort del «Vallès» vàreig sentir-la com si fos un germà; va creu de marbre amb el retrat d'ell que hi ha sobre la seva tomba fou costejada per un servidor i els altres meus dos germans.

—Per vist que és ja d'edat, va bent va-leht vostè.

—Sí, encara a Déu gràcies, però ja hi no'o molt ja; ma mateix aquesta càna... però valdrà més que no comenci a queixar-me. Al mal temps bona cara.

I seguidament:

—Pero!, poria un «vermut» per aquest xicot; jo no en prenc —em diu—, per què, veuràs, tinc de saber-me portar.

Al marxar torna a dir-me:

—Ah!, em descuicava una cosa. Guardo encara les gralles sobre on rostiem la carn quan amb «El Vallès» anàvem a fer una costellada a la font de la seva vinya.

—Prats de Llusanés.

—¿Seguidamente aquí en Aviñó?

—Sí, ya antes había pedido esta titular, pero se la concedieron a un señor que tenía prioridad sobre mí, el cual habiendo luego renunciado, la dejó otra vez vacante. De nuevo insistí y en esa ocasión me la otorgaron.

—¿Motivo de preferencia por nuestro pueblo?

—No sé, pero me ilusionaba ser médico de este pueblecito; es un bonito lugar, al pasar en coche me gustaba sobremanera. Su aire mitad industrial, mitad agrícola, su limpieza y magnífico aspecto urbanístico, con también factores que me inclinaron a su favor. Y puedo añadirle a usted que no he quedado defraudado en ningún sentido.

—¿Su concepto de Cataluña?

—Quizá será por la afinidad de ascendencia, pero el caso es que me encuentro muy a gusto entre los catalanes a quienes admiro sobre todo por su laboriosidad y sentido práctico.

—Su llegada supuso para la localidad una innovación: el que haya en ella un aparato de Rayos X.

—Verá, lo compré hace ya algunos años y a mí personalmente me resultaba un auxiliar imprescindible para emitir el diagnóstico con muchas más probabilidades de acierto.

En este momento alguien requiere al doctor, quien se ve precisado a salir del despacho. Al quedar solo atrae mi atención más detenidamente el diploma anteriormente aludido; ahí está, por cierto con la nota de sobresaliente firmado a favor del doctor don Juan Fernández Tafalla, especialista en Puericultura.

—No tarda mucho en volver, por lo que reanudo:

—¿Mucho sacrificio en su profesión, doctor?

—Para el que ejerce con verdadera vocación el sacrificio no cuenta, pues la satisfacción del deber cumplido y sobre todo el agradecimiento del enfermo compensan todas las molestias. Yo, por ejemplo, entre otros casos, nunca podré olvidar la patética y encendida mirada de agradecimiento que una niñita de cuatro años enferma de difteria me dirigió no bien terminé la operación de tráquea a que la estaba sometiendo, pues cuando notó que gracias a mi intervención el aire aflujó de nuevo a los

deportes
JOESBA

Casanovas, núm. 8

Teléfono 2382

MANRESA

pulmones y ya no se ahogaba, sus ojos adquirieron tal expresión de muda gratitud y reconocimiento que ¿por qué negarlo?, me emocioné hondamente.

—Ahora, si no fuera molestar, quisiera dirigirle unas cuantas preguntas a título de curiosidad, pero que quizá pequen de indiscretas.

—Preparado.

—En primer lugar, ¿en qué proporción acuden más al médico, hombres o mujeres?

—Por cada hombre van al médico tres mujeres. Cosa no muy de extrañar, si tenemos en cuenta que además de ser más impresionables, tienen en su haber la faceta maternal. Con el agravante, sobre todo aquí en Cataluña, de que la mayoría de ellas acumulan sobre sí un quehacer excesivo, que al final repercute en el funcionamiento del organismo, en especial del sistema nervioso.

—¿A qué es debido doctor que en su mayoría los médicos hagan una letra tan ilegible?

—Por experiencia personal creo que es causa de la mala letra el que durante la carrera hay algunas asignaturas que carecen

(Pasa a la pág. siguiente)

A la memòria del Dr. Jaume Herms Mateu

El dia vuit de setembre farà un any que morí aquest fill del nostre poble. L'endemà de l'esmentada data tot el poble, plorós i cor trist, acompanyava les seves despulles a la mare terra i és condolida de la pena que aclaparava a llur família.

Va endur-se'l, segant-li la vida en la flor dels anys, una cruel malaltia soferta amb resignació i cristiana enteresa, amb aquella malaltia moral que només es dona en esperits selectes. El doctor Jaume Herms morí com havia viscut: tenint més cura pels sofriments dels altres que no pels seus mateixos; àdhuc en els últims temps en que aquests eren esfereïdors, mai sortí de la seva boca el més lleu gemec... la més petita queixa.

La vida del doctor Herms podria resumir-se reduint-la a tres paraules: Treball, Modestia i Caritat; caritat sempre i en tot lloc, caritat a tothom, a l'esperit i a l'ànima; per damunt de tot, per sobre de tot, caritat; sempre caritat; no hi ha dubte que aquest era el seu lema.

Encara que la practicava sense ostentació, amagadament d'ella; poden donar-ne testimoni tants i tants pobres a qui ell havia

socorregut, d'aquells a qui ell havia prestat servei rebutjant percebre remuneració monetària. Podrien també donar-ne raó els seus companys i amics, qui moltes voltes havien estranyat que substituís un vestit o abric encara novenc, per un altre sortint de botiga. Com això no era propi de la seva sencilleza

i modestia, si mai havia estat preguntat sobre aquest particular, callava desviant seguit la conversa per altres viaranys, però si bé ell no deia res, a voltes els afavorits eren més indiscrets, i en aquests casos quant ell por tota resposta a la pregunta baixava els ulls i es confonia un xic, ja s'explicava: Hi fa tant fred en les cases dels pobres quan és l'hivern. I el senyor Jaume tenia un cor tan propici a commoure's davant les misèries.

Fins podrém dir que era sanament després per afavorir. No va tenir mai un no per ningú; militava entre aquestes persones, avui desgraciadament molt escasses, que practiquen l'apostolat del sí.

En quan a les dues primeres virtuts abans esmentades, no s'hi ha d'incórrer: el seu amor al treball i la professió eren palpables; vivia i es desviava pels malalts, ni hi planyia sacrifici. Va fer entrega total de la seva persona a l'ideal de la medicina.

Per últim, crec que era la seva modèstia la que havia creat a l'entorn d'ell tantes simpaties i amistats. Deia no fa molt: «Era el confessor de tots els dels cursos»; aquests mots tenen en sí mateixos tanta significació que només d'enunciar-se ja és capeix.

Dr. JUAN FERNANDEZ

de texto, teniendo que hacerse las apuntes conforme va hablando el profesor, tal rapidez forzosamente ha de redundar en perjuicio de la caligrafía; el hábito hace luego lo demás y logra que uno en vez de escribir, trace signos que más parecen jeroglíficos que otra cosa.

—¿Aquí en Aviñó hay trabajo en demasía para un sólo médico?

—No, es proporcional; todo es cuestión de orden y método, claro que en los casos epidémicos como por ejemplo infecciones gripales, etc., para atender debidamente a los enfermos es preciso prodigarse no dándose momento de reposo.

Ojda la respuesta, al marcharme, uno no puede menos que decirle:

—Pues usted descanse, doctor.

Dr. Jaume Herms

Havia nascut el doctor Jaume Herms Mateu el dia 15 d'agost de 1912; els seus pares, el doctor Atilà Herms i donya Francisca Mateu, no cal dir amb l'alegria que aculliren aquell primer fruit del seu enllaç. El nen després d'aprendre les primeres lletres en el col·legi de la localitat, passà a Manresa a fi de cursà ensenyança mitja i més tard a la Facultat de Medicina de l'Universitat de Barcelona fins aconseguir el títol.

Durant el temps que fou estudiant la seva aplicació va ésser notabilíssima, així com el comportament de demés modèlic i exemplar en tots sentits. Una vegada fou metge exercí a San Feliu Sasserra, fins que un temps després va establir-se a Manresa on va portar a terme una activitat que no dubtem en calificar d'extraordinària. De si va sàpiguer-se guanyar l'estima, gairebé diríem veneració, dels manresans ens ho dirà clarament la gran quantitat d'automòbils que desde l'esmentada ciutat feren cap vers Avinyó en la tarda en que tingué lloc l'enterrament.

Una manifestació de dol amb la concurrència d'aquella ocasió segurament tardarà a repetir-se en nostra població.

Les seves mortals despulles reposen en el panteó de la família Mateu. Al Cel sigui.

Ara no podem menys de transcriure «PREGARIA CORDIAL», de l'admirat poeta de la nostra parla Francesc Blancher i Puig, amb la qual rendeix «humil i pòstum homenatge a l'entrançable amic» Dr. Jaume Herms Mateu.

Pel bon amic, model de senzillesa,
flor d'una branca de llinatge honorat,
que assimilà lliçons de sàvia

NOTICIA DE INTERES

Gracias a la amabilidad y gentileza del matrimonio aviñonés, don Ramón Fatxó Roma y la señora María Puigneró de Fatxó, nos complacemos en comunicar a nuestros lectores que, D. m., en el próximo número de nuestro periódico se publicará el primer capítulo de las memorias del viaje a Tierra Santa que, en 1955, efectuaron los anteriormente citados, componentes — de entre los dieciocho que la integraban — de la primera peregrinación española a los Santos Lugares, después de nuestra Cruzada, organizada por el rotativo de la ciudad condal «Diario de Barcelona».

Con verdadero placer insertaremos en las páginas de nuestra humilde publicación las impresiones recogidas por el matrimonio Fatxó-Puigneró durante su recorrido a través de dos continentes. No dudamos igualmente que su lectura amena, instructiva y por demás interesante, resultará altamente grata a todos. Así lo esperamos. Desde estas líneas, pues, expresamos públicamente nuestro sincero agradecimiento a los que sacrificando, a petición nuestra, su proverbial sencillez y modestia, han hecho posible que se pueda llevar a término lo enunciado.

a l'escalf d'un caliu d'austeritat.

Pel metge conscient; per la franquesa
i per l'encert del seu parer assenyat,
que ha deixat un dolç rastre dins

Manresa

de perfum exquisit, immaculat.

Per l'home que lluia sempre encesa
la torxa de l'amor: la caritat.

Pel cristià de cor, que en l'escomesa
del seu dolor final, va fer sagrat
un poema de lluita i d'enteresa...

Per tals virtuts, oh Déu crucificat,
pel seu esperit imploro la promesa
que heu fet al just: la dolça eternitat.
Faci's, Senyor, la vostra voluntat.

Benedicció de la nova capella dedicada a la Mare de Déu de Núria, que tindrà lloc a Vilapudua de Baix, en la matinada del dia 8 de setembre

Al trencar l'albada, Vilapudua es despertarà amb esclat de festa, brandant pels aires un repic de joia que, fugisser, s'escampà per l'encontrada pregonant la joia d'aquest jorn que serà per la masia de goig, amb sentors de cel i flaire d'incens.

Es, doncs, que a les 11 hores del matí, el senyor bisbe de Vic Excm. i Rdm. doctor Masnou i Boixeda donarà començament a la cerimònia litúrgica de benedicció de la capella aixecada pietosament pels propietaris de Vilapudua de Baix a l'entorn mateix de l'era de la casa pairal.

La capella, més ben dit l'esglésiola, és d'estil romànic, amb un sol creuer i dedicada a Nostra Senyora de Núria; imatge que es venera en el cambril situat enfront l'entrada al fons; darrera l'únic altar, sota el cambril, hi ha la sagristia, limitada el presbiteri una barana de ferro forjat. Una diminut cloquer de forma clàssica, amb finestres als quatre vents, corona primorosament i amb gràcia l'obra en la qual s'han tingut amb compte fins als detalls més insignificants a fi de que fos perfecta i acabada en tots sentits; finalitat que s'ha assolit plenament obtenint un conjunt armònic i acoblat sense manifestacions modernistes, de tant mal gust a voltes, que avui per cert abunden amb escreix.

Això fa que a l'entrar en l'interior de la Capella un hom se senti envoltat, embolcallat guirebé, per aquell alè de recolliment i pietós silenci barrejat amb càire de misteri a l'entorn dels quals puja a la boca del cor i a flor de llavis la pregària.

Esglésiola de Vilapudua, feta de nova planta en nostra terra i nascuda a usatge d'antiguíssimes i patríarcals costums, estada d'una verge de montanya majorala de pastors i de ramats, qui té enfosquida la figura pel pas dels segles de vellúria, i pels peccats dels que, vessant agràimement, a ella s'acosten per besar-li peus i mans!; nosaltres els avinyonencs, quan el seu favor ens sigui necessari, sota les teves voltes confiadament el vindrem a implorar i mentre rememorar, cor a cor amb la mare, l'ànima encisada,

per la porta mig oberta entrarà, amb onada vital que tot ho avasalla, l'aire, omplint l'espai del petit temple de dolç perfum que, al passar, haurà robat a les flors boscanes.

*

A fi de posar al corrent millor als nostres llegidors tot el que fa referència a l'article anterior hem pensat fer unes quantes preguntes als qui han aixecat la capella, matrimoni Fatxó-Puigneró, que amablement responen. Veieu sinó:

—Podria dir-nos, senyor Fatxó, qu'n fou el motiu que l'impulsà a edificar la capella?

—L'any 1948, estant greument malalt, fins i tot dessenganyat dels metges, férem promesa de si guaria, entre altres coses, aixecaríem una capella aquí a Vilapudua. Aquesta prometença ha estat l'última en complir-se puix que les altres dues, això és renovar amb la col·laboració de tota la família l'altar del Santíssim en l'església parroquial d'Avinyó, i fer per la meua part tot el que fos necessari a fi de que retornessin les monges a Avinyó ja fa temps que es portaren a terme; això últim va ésser possible sobre tot també gràcies a l'ajuda, especialment, del senyor Mateu i l'Ajuntament.

—A què és degut que possessin a capella sota l'advocació de la Mare de Déu de Núria?

(Ella.) —En primer lloc una de les dues noies que tenim se'n diu, després forem d'opinió que no seria inoportú dedicar-la a una Mare de Déu que amb tot i ésser molt popular en la nostra terra, no tenia en la rodalia cap santuari on s'hi venerés la seva imatge.

—Quan és donà començament a les obres?

(Ell.) —Desseguida, una vegada restablert de la malaltia; encara que degut a ésser el seu import total basant crescut s'ha anat fent pausadament, sense apresuraments.

—Quines mides té l'edifici?

(Ell.) —12x7 metres i d'altura, des del centre, també 7 metres.

—Qui fou l'arquitecte i mestre d'obres?
(Ell.) —El senyor Alemany, magis'tralment interpretat pel senyor Ramon Morral, d'Avinyó.

—De qui és obra l'imatge de la Mare de Déu?

—De l'escultor Martí Nuet. Aquí tinc de remarcar que aquesta és una reproducció fidedigne de l'imatge original de la Verge de Núria.

—El grup que hi ha damunt mateix del frontís, a l'entrar, és també del mateix escultor?

(Ella.) —No; aquest és degut a Alfons Navarro, madrileny, i representa a Sant Isidre llaurant, amb àngels que l'ajuden.

—Quin nom és dirà la nova campana?

(Ell.) —Natàlia; és de bronze, feta per la casa Barberí, d'Olot.

—La capella, en quant al culte, és de caràcter reservat o particular?

(Ell.) —No. El senyor bisbe ha tingut a bé concedir les prerrogatives de semi pública i tant en plaú que totes les persones sobre tot avinyonencs, que desitgin encomanar-se a la Mare de Déu de Núria vulguin fer-ho aquí, se'ls deixarà la clau de la capella sempre que la demanin; més encara: fóra el meu gust que cada any en la festivitat de la Mare de Déu de Núria tots els pastors dels voltants, de qui ella és Patrona, així com també altres devots, es reunissin aquí, on s'hi cantarà en tal diada Ofici solemne.

—Contents pel doble aconseqüemtn?

(Ella.) —No cal dir, i sobre tot per la deferència, per altra part immerescuda, que el senyor bisbe ha tingut vers nosaltres al venir personalment a beneir al capella i casar la nostra filla.

Considerant que n'he abusat prou poso punt final. Així, doncs, estimats llegidors, ja n'esteu assabentats: el dia 8 de setembre, a Vilapudua de Baix, hi haurà a les onze hores la benedició de la capella i la campana pel senyor bisbe qui acte seguit beneirà el sagrat llaç del matrimoni que controuen el jove Josep M.ª Batlle Simón i la senyoreta Núria Fatxó Puigneró. Creiem que són motius més que suficients per què un considerable nombre d'avinyonencs ambí dalit hi fassin cap.

Festa Major!

Encara que per diferents motius, tots esperem la Festa Major, la festa del poble, la festa de tots.

Els infants revinen cada any en aquestes diades l'entusiasme festiu i enjogassat de la festa.

El vellet arrauit, de membres esbleimats, mancats de força esperà, i com espera bon Déu! esbogerra's e's bàtecs del cor, els fills ja homes fets, que en arribar es cor estrenyeràn amb l'arbre vell i arrupit per les ventades del temps sí, però venerable, al que deuen la vida.

La mare, aquell'a dona forta, en la plenitud de la vida, feinerà i activa com ella sola, mentres frega i refrega, endressa i poleix i torna a polir, fa els preparatius i arranja el més bé que sap, la casa per la festa, l'hi dona forces i calit com mai el pensament del noi o de la noia allunyats tot l'any del seu costat per la llei de la vida i que venen a la llar perquè és la Festa Major.

Dalera la noia per poder lluir en els balls i saraus d'aquests dies les robes i vestits que per tal ocasió té preparats; aspiració no molt sòlida si voleu i del tot mancada de consistència però inexplicablement instintiva en la dona.

El jove enamorat buscarà durant les festes l'avinentesa propícia per assolir el que pretèn; ell sabrà trobar la manera a fi que les seves proposicions siguin favorablement escoltades per l'escollida del seu cor i sobre tot i per damunt de tot el jove d'avui diu cal que procuri abans d'entrar en festes proveir la cartera amb uns quants bitllets de cent puix que aquests s'esmunyen de les mans com si talment d'aigua fos in, degotant com pluja menuda, sabem tots molt bé qua quant un hom està si l'agafa o no l'agafa no pot jamai fer l'estret, tenint molta cura en no ésser ranci.

El caire religiós està segurament un xic arreconat; acostuma a reduir-se, moltes voltes, a oir tant so's l'Ofici del diumenge; amb tot no falten persones que tenen en compte que el motiu religiós és l'ànima de la Festa Major puix que primitivament aquesta consistia en una diada reservada ex-